

Peter Herman Emil Soelberg.

24 Septbr. 1887. — 29 Maj 1901.

Ingen Fængselsmand i Norden, der har kendt ham, vil være i Tvivl om, at vi i ham har mistet en fremragende Kollega.

Der er for nylig i dette Tidsskrift*) i Anledning af hans 25 Aars Jubilæum som Fængselsdirektør gjort Rede for hans Livs og hans Gernings ydre Omrids; her skal derfor kun mindes om, at han i sin 38 Aars Fængselsvirksomhed efterhaanden har været knyttet til Bodsfængslet, til Gjøviks Distriktsfængsel og Arbejdsanstalt, til Kristianssands og Kristianias Tugthus, til Strafanstalten for Kvinder i Kristiania, til Trondhjems Tugthuse og endelig fra 1888 til Akershus Strafanstalt.

Det, der gjorde ham til en fremragende Fængselsmand, var imidlertid ikke alene hans administrative Dygtighed, hans Arbejdsiver og Initiativ over for de mange ny og vanskelige Opgaver, der stillede ham, men det var først og fremmest det, at han var en Personlighed med en rig og selvstændig menneskelig Udvikling, der prægede hele hans Færd i og uden for hans Virksomhed. Derfor kunde han forstaa sine Fanger og tale med dem som Menneske med

---

*) Bd. XXII Side 295 ff.

Menneske uden at behøve at frygte derved at sætte noget til af den ydre Respekt, som den ringere Mand ængstlig vaager over, derfor kunde han i Sandhed individualisere og gaa uden for Reglementernes slagne Landevej, naar han traf Personer, der maatte søges ad stejle og krogede Stier, og af dem findes der mange i Fængslerne.

Skønt en ideelt anlagt Natur var han dog langt fra af dem, hvem Idealiteten holder svævende i Skyerne; han var tillige en praktisk Mand med aabent Blik for de smaa Tings Magt og de ydre Forholds Betydning i Livet som i Fængslet og utrættelig i sin Stræben efter at faa det bedst mulige ud af givne Forhold, selv om disse vare saadanne, at de fleste vilde have tabt Modet og ladet alt gaa sin skæve Gang.

Stor og beundringsværdig var ogsaa hans Hengivelse i sit Kald, den, som ikke Aarene eller Skuffelserne eller Sygdommen kunde svække. Jeg kender ham mest fra et længere Samvær ved et norsk Badested i 1899, da han saa at sige daglig kæmpede med Døden. Under slige Forhold koncentrerer de flestes Tanker sig om deres eget Jeg, men saaledes var det ikke med ham. Han talte altid helst om den Gerning, der havde fyldt hans Liv, og som han ikke vilde bytte med nogen anden paa Jorden, han huskede og dømte strengt om sine Misgreb og troede sig langt fra færdig med at lære; derfor kunde han belære uden at docere, derfor kunde han taale Modsigelse uden at føle sig fornærmet. Han haabede endnu dengang at skulle kunne tage Del i det store Arbejde, der forestaar paa Fængselsvæsenets Omraade i Norge, hvor man sikkert vil komme til at føle Savnet af hans rige Erfaring.

Til at nedlægge denne i Skrifter følte han aldrig nogen stærk Trang, og det er derfor kun lidet, nærværende Tidsskrift har indeholdt fra hans Haand.

I Forhandlingerne i norsk Kriminalistforening, af hvis Bestyrelse han var Medlem, deltog han derimod til det sidste med vægtige Indlæg.

S. Grundtvig.